

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ИЗДАЊЕ ЗА БЕЧЕЈ

БЕЧЕЈ, СЕПТЕМБАР 2007. ГОДИНА XVII, БРОЈ 2949
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

Прича која нема крај

Да ли хашки трибунал још увек постоји? Душебрижници светског јавног мњења све ређе помињу ту творевину

чедо западне демократије. Функционише ли он још некако од када је за Карлу Швајцарска резервисала амбасадорско место у Аргентини у уточишту нациста и зликоваца разних боја. Швајцарска и Аргентина имају традиционалне везе: злато и драгоцености које су зликовци отели и опљачкали, чувано је у најсигурнијим трезорима алпске државе, а њих су крили Анди.

Да ли ће хашки оптуженици и притвореници, потпуно заборављени и запостављени бити остављени да скапавају у хелијама казамата те савремене Бастиље? Пита ли се ико како они проводе дане и године и чему? Можда то некоме овде и одговара, али тај треба да размисли и да ипак схвати да се, кад-тад и из било ког разлога, ипак може наћи у сличној ситуацији. Демократија је чудна ствар...

Да би се неко годинама држао у притвору, морао би се теретити за много зла и патње које је нанео другима. Уколико суђења уопште и буде, оптужене ће морати и да осуде, јер ће у супротном морати плаћати и њима и породицама енормне одштете по разним основима, а сами ће морати да се „перу“ пред јавним мњењем и да се „посипају пепелом“.

Оптужнице су страшно климаве, а оптужени нису мутави, и то тужилаштво и суд доводи у незавидан готово безизлазан положај.

Оптужени се не терете за наношење тешких телесних повреда или појединачна убиства. Они се терете за ратне злочине, злочине против човечности и геноцид! Осуде за тако тешка кривична дела могу да се темеље само на чврстим доказима, изјавама релевантних сведока - никако оних типа: чуо сам од комшије да је Милошевић са женом... Зато би хашким „делиоцима правде“ највише одговарало да јавно мњење заборави на Хаг, а да биологија учини своје и да оптужени лепо, тихо и лагано скончају у својим хелијама. Ако треба, и помоћи ће им се! Неће то бити први пут.

Карла је зарадила као никада до сада у животу, на беди једног народа. Повукли су је када је постало свима очигледно да правним средствима регуларно, мало тога може да постигне у поступцима у трибуналу. Колико је осуђених за оно за шта су окривљени? Има ли међу осуђенима учесника у сукобима са свих страна? Колико дуго трају суђења? Која је сврха опстајања трибунала на тај начин? Јесу ли послодавци незадовољни Карлиним учинком или је сатанизација баш на овај начин и планирана и одрађена до краја...

ДИРЕКТАН ПРЕНОС СУЂЕЊА, РАДИ ИСТИНЕ!!!

Активисти Српске радикалне странке, на територији целе Србије започели су прикупљање потписа грађана са захтевом државној телевизији да суђење др Војиславу Шешељу буде директно преношено на једном од канала РТС-а.

Грађани Бечеја своје потписе могу дати активистима на терену, или у просторијама општинског одбора СРС, сваким радним даном.

Ради правде, истине, одбране и интереса Србије, позивамо све грађане да подрже ову иницијативу Српске радикалне странке.

Апел никоме

Шта је ко обећавао, а шта је од тога испуњено или урађено? Обећавано је много, а урађени су козметички захвати – док се суштински није урадило скоро ништа што би грађани Бечеја и становници његових месних заједница осетили као побољшање квалитета живота.

„Побољшан“ је квалитет живота бивших власника акција ПИК-а који су продали акције и купили сваком од чланова своје породице по пар скупих ципела или нови акумулатор и нове зимске гуме за свог кућног љубимца. Где ће даље и како ће даље када инвестициони фонд и почне да газдује – није важно.

Локали који су били празни и даље су празни. Делови сокака који су асфалтирани, пресвучени су толико танким слојем асфалта да ће да га подигне први камион натоварен огревним дрветом који прође улицом, за неко од домаћинстава која су жељно ишчекивала дан када ће „добити пут“ као и дан када ће осигурати топлу зиму. За зграде које се пред урушавањем очекује се да се уруше саме – извесно је да се саме обновити неће. Што је најгоре, таквих објеката има у центру и ширем центру града: бивши стационар „Јодне бање“ поред бившег „Туриста“ уколњеног из мало коме знаних разлога. Излупан излог од масивног стакла на бившем локалу „Југодрва“, поред „Ларгоса“, представља потенцијалну опасност за било ког случајног пролазника, уколико се случајно или уз било чију помоћ или из ко зна ког разлога нађе у ситуацији да се од излога бранити мора. Свима је знан и већ је досадио проблем затарабљеног објекта на Тргу слободе. Објашњење за тренутно стање о нерешеним својинским односима или о томе да садашњи власник „Матица српска“ не дозвољава његово уређење, делује као „бриго моја пређи на другога“ или „што не мораш данас остави за прекосутра“. Па људи, грађани, аморфна масо, то тако стоји **тридесет (30)** година у центру вашег и нашег града! Није у Новом Саду, Кабулу, Кандахару или некој степској вукојбини...

У доњем парку се прави проблем у гасификацији улица: од осам станара улице Браће Чиплић, њих троје желе да уведу гас, не траже да има се мрежа поклони, нити да се гас бесплатно дистрибуира, платили би. Од Ј.П. „Гас“ добијају одговор да их треба бар седморо како би они уопште узели захтев у разматрање. Неће људи да раде ни да им платиш!

После каквог-таквог чишћења каналске мреже од стране ДТД-а после неколико деценија, на иницијативу грађана, радом тешких машина уништен је прилазни пут стамбеним објектима. Општински урбанисти не само да не размишљају о изради било каквог пута, но ни о насипању како би се омогућио пристојан прилаз, како станара тако и возила за потребе фудбалског стадиона. У исто време околу се истовара смеће и комунални отпад и остаје ту годинама. „Комуналац“ није дужан да чисти то смеће, а ко је? Хоће ли то бити стране компаније које су све заинтересованије за одношење домаћег комуналног отпада – њима се исплати и радиће, али ће и пред собом помести о ове који су то до сада требали да раде.

Да ли ће тако нешто морати да се деси и у политици не би ли се многа нерешива и неразрешива питања и проблеми напokon почели решавати?

Капитално неспособна глупост

На шта Бечејце асоцира помињање имена њиховог града, или сама помисао на град у коме живе? Вероватно на „Погачу“, гимназију која је била међу три најелитније у Војводини, град који је међу првима имао асфалтирану улицу, који је био пун зеленила, који је имао речни саобраћај, у коме је живео и радио Урош Пређић, на „ФАДИП“ и „ПИК“ који су као гиганти и локомотива развоја изградили и „Сојару“, који је био град младих и град спорта... на бечејско пиво – црно.

Шта је Бечеј данас? Данас је Бечеј град пензионера који још једини имају редовна примања и њима издржавају своју незапослену децу (!) и нејаке унуке. Бечеј је град уништених предузећа за чији крах нико није одговарао. Као последицу тога, Бечеј има неколико хиљада радно способног становништва које је пријављено на бироу за запошљавање. Из града је, тражећи посао, отишао незнат број младих људи, што у земљи што у иностранство. Бечеј је град у коме се продаје неколико стотина стамбених јединица за које не постоје купци. То је град са уништеном или чак непостојећом инфраструктуром, са Тисом која нема прилаза и од које град бежи, уместо да јој прилази, са смећем које одасвуд вири и прелива. Културна дешавања су сведена на минимум: у позоришту гостују углавном монодраме, јер ту нема ни неке сценографије, актер ће самог себе довести сопственим возилом, неће много да поједе и попије, те су трошкови сведени на минимум. Осталих садржаја и нема. Да којим случајем мото-бајкери не морају да одморе машине и издувају дизне овамо нико не би ни свратио.

У исто време се у околним местима у којима су на власти српски радикали одвијају се разне манифестације почев од етно и цез фестивала, концерата, културно-спортских дешавања...

Бечеј има градоначелника из редова странке премијера Србије, а није успео да добије средства ни за један једини озбиљнији пројекат. Да ли је градоначелник више водио рачуна о продаји ПИК-а и ономе шта може добити за акције, него о интересима града на чијем је челу или га град уопште и не занима? Бечеј је изгубио пивару која има традицију дугу двестапедесет година, ПИК-у и запосленима нека је Бог у помоћи. Ако ништа друго и њих ће прихватити биро. Бечеј није обновио ни једну фасаду, тротоари су у катастрофалном стању – нпр. код школе „Север Ђуркић“ док неко не поломи ногу, надлежни се ни осврнути неће. До душе, асфалтирано је пар сокачића асфалтном масом дебљине неколико мили-

метара. На Тиси ни сада ништа није урађено... Отварају се мега-маркети за трошење пара које немају где да се зараде, али ту је гомила банака које вам нуде „излаз“. Ту су нам и Кинези који нуде робу прилагођену куповној моћи становника, што ће рећи – туга.

Све у свему, чека се нешто што ће донети неког или неко да донесе то нешто не би ли се овде шта десило. За то време други обезбеђују инвестиције, налазе инвеститоре, упошљавају постојеће капацитете и граде нове, јер на Вељу се чекати не може.

Много обећано - мало урађено

Месна заједница Милешево, као и комплетна општина Бечеј, суочена је са бројним проблемима. У својој предизборној кампањи, владајуће партије обећавале су „куле и градове“ и на тим обећањима се и завршило. Нагомилани проблеми не могу се на тај начин решити, већ треба једном прећи са речи на дела, засукати рукаве и урадити оно што се обећа. Од изградње силних путева, као што видимо, јако мало је урађено. И тамо где су нешто урадили то је било само бацање прашине у очи превареном народу. Довољно је проћи новоизграђеним путем од Дрљана до Милешева да се види како су преварени мештани ове месне заједнице. Пут је грађен само да би се пар пута појединци сликали и појавили на телвизији и у новинама, сматрајући да ће тако прикупити политичке поене.

Јако мало пажње се посветило условима живота у месној заједници Милешево, а могло се и морало много више. Проблем са амброзијом није ни покушан да се реши или бар ублажи. Проблем превоза болесника из Милешева до најближег дома здравља је веома тежак, онај ко нема сопствени превоз изложен је великим патњама и мучењима. Проблем са градским превозом путника већ дуго година је проблем број један и ту се није ни покушало ништа предузети. Приметан је и недостатак просторија за окупљање и дружење омладине, али и пензионера. Неконтролисано терање стоке на испашу кроз насељено место такође је веома проблематично, а у нашој месној заједници се свакодневно појављују нове депоније смећа. Велики загађивач је живинарска фарма у Дрљану. Изградња православне цркве обећава се већ више деценија и на томе се ништа није предузело.

То су само неки од проблема са којима се свакодневно сусрећемо. Поставља се логично питање – докле? Све докле док народ не схвати да се нешто мора радикално мењати и да су на власти људи који раде само за своје интересе, а не за интересе оних који су их бирали. Ми обећавамо да ћемо се ухватити у коштац са свим поменутих и не поменутих проблемима, заједно са нашим комшијама. Само их тако можемо и морамо решити, а никако неким лажним обећањима и преварама.

Зато предлажемо наше кандидате за састав новог савета месне заједнице Милешево. То су: Љубица

Кајчић, Домино Фехер, Сузана Тривуновић, Милена Маго, Светлана Вујичић, Милош Марковић, Жељко Брајковић, Слободан Васић и Ракош Андор. Они су спремни и способни да се у име свих нас боре за наше боље сутра. Надамо се да овог пута неће преваре и лажи бити јаче од стварности и жеље да нам буде лепша будућност.

Задња рупа на свирали

Становници треће месне заједнице, или ти Новог Села, некако су годинама у назад навикавани и Бога ми на крају и навикнути да овај део Бечеја јесте најзаосталија градска месна заједница. Подругљиви термини „новоселац“ или „новосељак“ којима нас називају (што и није необично с' обзиром на услове у којима живимо) на крају су довели до тога да се заиста препознајемо у истима, уз необјашњив феномен јединства међу нама „с' ове стране пруге“, пре свега захваљујући до гуше нагомиланим заједничким проблемима.

Ни седам година силне демократије у Србији, а већ једанаест година у нашој општини, нису донеле ништа ново, ништа боље у наше Ново Село. Локална власт, док је могла, правдала се „потпуним одсуством сарадње“ са ондашњом републичком влашћу у Београду, а надалеко чувена петоктобарска револуција, како и у целој Србији, тако и у нашој месној заједници само је продубила агонију и донела још веће проблеме у наше животе. Становници Новог Села све више су се осећали грађанима другог реда, а локални властодршци их и дан данас држе за такве. Од општинске власти Ново Село је одувек добијало само на „кашичицу“, али некако из године у годину та кашичица је све мања и мања. И даље гацамо по блату и даље страхујемо од обилних падавина и подземних вода, изливања септичких јама, препуне канализације и река фекалних отпадних вода на путевима испред наших домова, где нам деца свакодневно проводе највећи део слободног времена... Дивимо се неспособности општинских јавних предузећа и општинске власти која њима управља. Полако али сигурно, Бечеј се претвара у велику депонију смећа, а Ново Село свакако јесте најугроженији део града и по том питању. Чак и козметичке измене које су вршене у целој општини, премазивањем подлоге најнижег квалитета танким слојем асфалта, у најмањој мери су захватиле управо трећу месну заједницу. Питам се да ли, с' поносом ћу рећи Новоселци, знају да је простор око пијаце, већ годинама у назад једини део Новог Села који је планом „Станком“-а предвиђен за чишћење и одржавање и то „чак“ једном недељно. Да ли макар и то испуњавају редовно? Сам поглед на централни део треће месне заједнице говори довољно. У ванпијачним данима трафика на пијаци практично је кафански шанк на отвореном, а пијачне тезге неретко служе као мање-више удобан смештај корисницима услуга поменуте „кафана“, а на жалост повремено се на пијаци могу

наћи и трагови од уживања у опојним дрогама. Преко пута се налази неуспели покушај травнатог терена за мали фудбал, а одмах поред њега нешто што родитељи покушавају својој деци да опишу као место које се зове „игралиште“ и на којем би требала да уживају у игри. Ако би ово требало да буде „центар“ треће месне заједнице, мислим да је сувишно причати о деловима на периферији села.

За сваког становника Новог Села поставља се логично питање – да ли је све наведено управо оно што смо ми, Новоселци заслужили? Господо на власти, били смо вам добри када су вам требали гласови на изборима, зашто сада окрећете главу на другу страну?

Али Новоселци, заборавимо на господу у удобним фотељама општинске зграде. ПИК је продат, ФАДИП такође, па њихов посао у општини Бечеј је завршен. Будите убеђени, до избора ће да седе скрштених руку у својим канцеларијама, а изаћи ће само када треба подићи плату у банци.

Српски радикали су још у предизборној кампањи прозрели прљаве намере самозваних демократа и упозоравали грађане на могуће последице. На жалост, били смо у праву. Прилика да се полако, али сигурно крене са решавањем нагомиланих проблема биће избори за чланове савета месних заједница, 30. септембра. Зато ћемо позвати Новоселце да изађу на ове изборе и подрже наше кандидате.

Да Ново Село не буде више „задња рупа на свирали“ општинских власти гласајте у **изборној јединици бр. 17** за Лам Немању и Барна Данијела, у **и.ј. бр. 19** за Шушницу Вукашина, у **и.ј. бр. 20** за Мићановић Драга - Зеку, у **и.ј. бр. 21** за Калинич Ану и Дожа Весну, у **и.ј. бр. 22** за Товарлажа Татјану, у **и.ј. бр. 23** за Лукић Жељка и у **и.ј. бр. 24** за Мацановић Димитрија.

Прође лето у Бечеју

Још једно лето је завршено у Бечеју. Сезона купања и сунчања је иза нас. Они који су то желели да ураде нису имали пуно избора – море или базен. Актуелна (демократска) власт и даље истражује изградњу плаже на Тиси, тако да су грађани Бечеја и даље без плаже на (јединој) реци у граду. Без обзира на место на коме је грађена и у околностима у којим је грађена, мишљења смо да наши суграђани ипак заслужују плажу, било на месту где је започето или на некој другој локацији. Да ли је у питању небрига за људе који су жељни реке, купања и сунчања или је тај „истраживачки“ пројекат око изградње купалишта толико компликован видећемо. Вероватно је оно прво у питању.

Што се тиче кеја на Тиси, ни он није у ништа бољој ситуацији. Изузев што је постављено неколико клупица на потезу око хотела „Бела лађа“ ништа друго није урађено, за разлику од околних места (оних која имају реку, па самим тим и кеј).

Осврнимо се на изградњу саобраћајница (путева) у нашем граду. Евидентно је да су путеви изграђени,

то је неспорно, само је питање локација на којима су изграђени, мало чудно. Интересантно је да је већина путева изграђена у оним деловима Бечеја где је актуелни председник општине и такозвани „демократски блок“ добио већину гласова. Не знамо да ли је то урађено с' намером или грешком, али грађани се у то могу сами уверити.

Пред нама су избори за савет месне заједнице, локални, покрајински и председнички избори, па ћемо видети како ће нам после тих избора, или макар само једних од њих, изгледати плажа, кеј, саобраћајнице, трг и на крају град у целини.

Мрак у месној заједници - Месна заједница у мраку

Да ли је могуће да у данашње време, у двадесет и првом веку, када се у развијеним општинама у којима су радикали на власти, организују манифестације, културна дешавања и други догађаји, месна заједница Бачко Градиште нема ни нормалну уличну расвету? Да ли је нормално да једно насељено место проводи више месеци годишње у мраку? Када се са овим проблемом обратите месној заједници, они ће вас упутити на локалну самоуправу као кривца, а када се обратите општинској власти добићете образложење да је Бачко Градиште нередован платиша, те да су људи у месној заједници одговорни. Како год било, грађани су ти који испаштају.

Како онда очекивати да се у нашем селу ис-користе праве вредности, којих свакако не недостаје? Најбољи пример је викенд насеље на мртвој Тиси, која важи за једну од најчистијих вода у Србији и представља огроман туристички потенцијал. Једино што недостаје јесу прави пројекти према инвестиционим фондовима којих код надалеко чувених демократа има на претек само у предизборним кампањама. Када треба обећавати први су, а реално – нема струје.

Још један од примера како локална самоуправа води рачуна о друштвеној својини је бивша зграда општег техничког васпитања у дворишту основне школе „Светозар Марковић“ која је срушена у врло кратком року без икакве одлуке локалне самоуправе или месне заједнице, а комплетан грађевински материјал, од крова до темеља завршава у непознатом правцу. Без обзира на апел месне заједнице Радичевић, спортског центра у Бачком Градишту, удружења риболоваца и чуварске службе на мртвој Тиси да добију грађевински материјал како би обезбедили себи одговарајуће објекте за даље функционисање, самовлашће директора основне школе и секретара месне заједнице оставља поменуте организације кратких рукава. Мрак је најбољи сарадник.

Предстојећи избори за савет месне заједнице су прилика да се да шанса кандидатима који ће донети напредак у М.З. Бачко Градиште.